

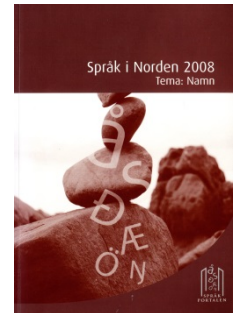
Sprog i Norden

Titel: Danske stednavne – officielt og uofficielt

Forfatter: Bente Holmberg

Kilde: Sprog i Norden, 2008, s. 115-124

URL: <http://ojs.statsbiblioteket.dk/index.php/sin/issue/archive>

© Forfatterne og Netværket for sprognævnene i Norden

Betingelser for brug af denne artikel

Denne artikel er omfattet af ophavsretsloven, og der må citeres fra den. Følgende betingelser skal dog være opfyldt:

- Citatet skal være i overensstemmelse med „god skik“
- Der må kun citeres „i det omfang, som betinges af formålet“
- Ophavsmanden til teksten skal krediteres, og kilden skal angives, jf. ovenstående bibliografiske oplysninger.

Søgbarhed

Artiklerne i de ældre numre af Sprog i Norden (1970-2004) er skannet og OCR-behandlet. OCR står for 'optical character recognition' og kan ved tegngenkendelse konvertere et billede til tekst. Dermed kan man søge i teksten. Imidlertid kan der opstå fejl i tegngenkendelsen, og når man søger på fx navne, skal man være forberedt på at søgningen ikke er 100 % pålidelig.

Danske stednavne – officielt og uofficielt

Bente Holmberg

Stednavneudvalget er den myndighed i Danmark som træffer afgørelse om danske stednavnes stavemåde og form. Udvalget sender sin indstilling til Kulturministeriet som efterfølgende autoriserer de pågældende navneformer. Med i autorisations-systemet er de navne som der er et praktisk (kartografisk, postalt, lokalt m.v.) behov for at kunne skrive konsekvent og korrekt. De autoriserede navne offentliggøres på internettet på adressen: <http://levende.kms.dk/su/sunavn.htm>. Et relevant spørgsmål som tages op i artiklen, er om de autoriserede stednavneformer bruges. Det gør de i det store og hele, men i artiklen gives der eksempler på at både enkeltpersoner og offentlige institutioner undertiden følger deres egen norm.

Stednavneudvalget er den myndighed i Danmark som fastlægger danske stednavnes stavemåde og form. Det er altså Stednavneudvalget som bestemmer at *Thisted* skal skrives med *h*, at *Skjern* skal skrives med et *j*, og at *Nexø* skal skrives med *x* og ikke med *ks* osv. Det er også Stednavneudvalget som bestemmer at navnet på broen over Vejle Fjord skal skrives i et ord: *Vejlefjordbroen*, at der skal bindestreg i navnet *Allinge-Sandvig* osv. Men kommunerne skal selv betale for de nye vejskilte, og selv om bornholmerne var meget taknemmelige over at Stednavneudvalget i 1996 imødekom deres ønske om at måtte skrive *Neksø* med *x*, så kan man stadig se vejskilte med både den gamle og den nye stavemåde.

Stednavneudvalget er ikke nogen ny opfindelse. Ligesom flere andre beslægtede institutioner i Danmark kan udvalget om få år, nærmere bestemt i 2010, fejre sit 100-års-jubilæum. Lykkeligvis blev det ved udvalgets oprettelse bestemt at stednavnenes form skulle fastlægges på et videnskabeligt grundlag, og man initierede derfor en indsamling af historiske navneformer, og på Stednavneudvalgets kontor som er forløberen til det senere Institut for Navneforskning, der nu er en afdeling af Nordisk Forskningsinstitut på Københavns Universitet, lagde man også en forpligtelse til at forske i navnenes oprindelse og udgive denne forskning i en regional skriftserie med navnet *Danmarks Stednavne*.

Stednavneudvalget er et udvalg under Kulturministeriet, og i udvalget findes repræsentanter for forskellige institutioner. I dag har udvalget repræsentanter fra Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen, Kort & Matrikelstyrelsen, Danmarks Statistik, Vejdirektoratet, Skov- og Naturstyrelsen, Kirkeministeriet, Post Danmark, Statens Arkiver, Dansk Sprognævn og Afdeling for Navneforskning ved Nordisk Forskningsinstitut. Udvalgets ministerielle tilhørsforhold og dets sammensætning har skiftet igennem de 100 år som Stednavneudvalget har eksisteret.

I praksis foregår arbejdet således at udvalget træffer afgørelse om navnenes stavemåde og derefter sender sin indstilling til Kulturministeriet som autoriserer de pågældende navneformer. Før i tiden blev navnene publiceret i bogform, men nu til dags bliver de kun offentliggjort på internettet, nærmere bestemt på adressen: <http://levende.kms.dk/su/sunavn.htm>. Proceduren er altså den samme som den der bruges når manuskriptet til en ny retskrivningsordbog sendes fra Dansk Sprognævn til Kulturministeriet til autorisation. Der er heller ikke tvivl om at det er Sprognævnet som bestemmer hvordan de almindelige ord i sproget skal staves, og at det er Stednavneudvalget som bestemmer hvordan de danske stednavne skal staves. Men naturligvis arbejder de to institutioner sammen. Det gør de i det daglige, og det gør de ved at Dansk Sprognævn har en repræsentant i Stednavneudvalget og vice versa.

Danske stednavne i Retskrivningsordbogen

Jeg vil gøre opmærksom på at *Retskrivningsordbogen* udgivet af Dansk Sprognævn (3. udg. 2001) indeholder en del danske stednavne (*Fakse*, *Falster*, *Roskilde* osv.) med dertil hørende adjektiver (fx *falstersk* og *roskildensisk*) og indbyggerbetegnelser (fx *falstring* og *roskildenser*), og hertil kommer en del sammensætninger med stednavne (*faksealk*, *roskildesyge* osv.). Som mange sikkert ved er der en bred kreds af sprogbrugere som er forpligtet til at følge den officielle retskrivning. Det gælder skoler og uddannelsesinstitutioner, myndigheder og forvaltninger, Folketinget og domstolene. Den officielle retskrivning finder man i *Retskrivningsordbogen*, og det er derfor naturligt at spørge hvad der sker når og hvis Stednavneudvalget ændrer skrivemåden af et stednavn som er optaget i *Retskrivningsordbogen*? Sådan som det er tilfældet med navnet *Fakse* som med virkning fra den 1. januar 2007 skal skrives med *x*. Ja der sker ikke så meget, men Dansk Sprognævn er ifølge en Bekendtgørelse om Dansk Sprognævns virksomhed og sammensætning (4. sept. 1997) forpligtet til at optage den nye stavemåde i det førstkommande oplag af *Retskrivningsordbogen* (§ 2, Stk. 2), og i den mellemliggende periode er den gamle form korrekt ved siden af den nyautoriserede form (§ 2, Stk. 3). Om

fakse så i kommende oplag af *Retskrivningsordbogen* skal skrives med *ks* eller med *x*, det må Dansk Sprognævn tage stilling til.

Standardisering af udenlandske stednavne

Der er altså tale om en klar ansvarsfordeling mellem det som Stednavneudvalget tager sig af, og det som Dansk Sprognævn tager sig af. Men den klare ansvarsfordeling omfatter kun de danske stednavne. De udenlandske stednavne befinder sig i en mærkelig gråzone mellem de to institutioner. Der er i Danmark ligesom i det øvrige Norden en lang tradition for standardisering af hjemlige stednavne, og i FN-regi blev der i årene efter 2. verdenskrig taget initiativ til at landene skulle arbejde sammen om standardisering af hjemlige såvel som udenlandske stednavne. Man taler der om geografiske navne, og det har i alle årene været et arbejdsfelt som er blevet varetaget af navneforskere i tæt samarbejde med kartografer, sådan er det i hvert fald i Norden. Arbejdet foregår under akronymet UNGEGN som står for United Nations Group of Experts on Geographical Names. Den seneste konference er den 9. United Nations Conference on the Standardization of Geographical Names som blev holdt i slutningen af august 2007 i New York. Her har Danmark for perioden 2007-2012 overtaget formandskabet for Norden Division som er det forum i UNGEGN hvori de nordiske lande er organiseret. Ny formand for Norden Division er herefter Peder Gammeltoft som repræsenterer Stednavneudvalget; ny næstformand er John Jensen som repræsenterer Kort & Matrikelstyrelsen.

Det er et spørgsmål om den danske arbejdsfordeling mht. de udenlandske stednavne er i modstrid med en af paragrafferne i Lov om Dansk Sprognævn (14. maj 1997). Der findes nemlig en tvetydig og diskutabel ordlyd i lovens kapitel 1 hvor Dansk Sprognævns opgaver opregnes, og hvor der står således: "Sprognævnet skal 1) indsamle nye ord, ordforbindelser og ordanvendelser, herunder forkortelser, 2) besvare sproglige spørgsmål fra myndigheder og offentligheden om det danske sprogs bygning og brug, herunder give vejledning i stavning og udtale af udenlandske navne, 3) udgive skrifter om dansk sprog, navnlig vejledninger i brugen af modersmålet, og samarbejde med terminologiorganer, ordbogsredaktioner og offentlige institutioner, der autoriserer eller registrerer stednavne, personnavne og varenavne." (§ 1, Stk. 2). Det som får mig til at studse er naturligvis tilføjelsen under punkt 2 hvor det pointeres at Sprognævnet skal give vejledning i stavning og udtale af udenlandske navne. Det er fint nok, men det er ikke nødvendigvis Sprognævnet som fastlægger normen på dette felt.

Hvilke stednavne er med i autorisationssystemet?

Det er ikke alle danske stednavne som er med i autorisationssystemet (jf. Jørgensen 2006, s. 3 f.). Med i systemet er de stednavne som der er et praktisk (kartografisk, postalt, lokalt m.v.) behov for at kunne skrive konsekvent og korrekt. Det er gennem årene blevet til en liste på ca. 25.000 navne omfattende byer, andre bebyggelser, bydele, jernbanestationer, broer, skove, søer, åer, fjorde og andre vigtige naturlokaliteter til lands og til vands. Til disse navne kan der føjes ca. 100.000 stednavne. Det er de navne som yderligere findes på Kort & Matrikelstyrelsens kort. Stavemåden af disse navne er blevet til efter et nært samarbejde mellem Stednavneudvalget og Kort & Matrikelstyrelsen, og de følger derfor Stednavneudvalgets retningslinjer med hensyn til retskrivning. Mange af navnene er naturnavne, og når de ikke er medtaget i autorisationssystemet beror det på et skøn med hensyn til deres vigtighed. Men hovedparten af de 100.000 navne er navne på enkelte gårde og huse, og disse er udtrykkeligt undtaget. Man har i Danmark lov til at kalde sin gård eller sit hus hvad man vil. Til gengæld har man ikke krav på at navnet bliver optaget på offentlige kort.

Uden for Stednavneudvalgets kompetence ligger også mere end 100.000 danske vej- og gadenavne. Deres skrivemåde varetages i henhold til lov om offentlige veje af de pågældende kommuner. Dansk Sprognævn har i 2001 udgivet en Vejledning i retskrivning af vejnavne (Jørgensen et al. 2001). Den følger Dansk Sprognævn's og Stednavneudvalgets hovedprincipper, og den er et nyttigt redskab for kommunale navngivere. Den har også været flittigt brugt i forbindelse med den kommunalreform som med virkning fra den 1. januar 2007 er gennemført i Danmark.

Danske kommunenavne – et kapitel for sig

Kommunalreformen som har været undervejs gennem længere tid, er i øvrigt et kapitel for sig i Stednavneudvalgets historie. Med denne reform er antallet af kommuner i Danmark blevet kraftigt reduceret, helt præcist fra 272 til 98, og i loven om revision af den kommunale inddeling blev det overladt til Indenrigs- og Sundhedsministeren at fastsætte de nye kommuners navne. Her blev altså Stednavneudvalget sat ud på et sidespor, men i bemærkningerne til loven fik udvalget dog en vis indflydelse. Her står der bl.a. at navnene fastsættes efter ønske fra kommunalbestyrelserne i de kommuner der indgår i en sammenlægning, men det forudsættes naturligvis at kommunalbestyrelserne har opnået enighed om den nye kommunes navn. Af bemærkningerne til den nævnte lov fremgik det også at kommunerne kunne få rådgivning om principperne for navngivning af lokaliteter

ved henvendelse til Stednavneudvalget. Dette tilbud om rådgivning var der nogle kommuner som gjorde brug af, men det var forbavsende få i betragtning af at der var stor interesse for navnespørgsmålet i medierne. Især var lokalpressen i de områder af landet hvor der var uenighed om det nye kommunenavn, meget ihærdig.

Inden ministeren fastlagde de nye kommunenavne blev Stednavneudvalget bedt om at vurdere navnene. Det blev til en skriftlig redegørelse hvori udvalget kritiserede flere af de foreslåede navne. Alligevel blev samtlige navne accepteret af ministeren som i en pressemeddelelse sagde: ”Med navngivelsen af de 98 kommuner, hvoraf de 65 er nye, har vi nu endelig færdiggjort det nye danmarkskort. Hermed sættes der punktum for en lang og spændende proces med et flot resultat, som jeg tror overgår de fleste forventninger. Jeg glæder mig navnlig over, at det nye danmarkskort er resultatet af en frivillig proces, hvor lokale ønsker i videst muligt omfang er imødekommet.”

Som formand for Stednavneudvalget har jeg ikke glædet mig ligeså meget som ministeren for der var – set med mine øjne – flere navne blandt de danske kommunenavne som var i modstrid til Stednavneudvalgets anbefalinger. Om Stednavneudvalgets principper for gode kommunenavne, se Holmberg 2005a, s. 36. Som eksempler kan jeg nævne navne som *Frederiksværk-Hundested Kommune*, *Brønderslev-Dronninglund Kommune*, *Faaborg-Midtfyn Kommune*, *Mariagerfjord Kommune* og *Lolland Kommune* som kun dækker den vestlige del af Lolland. Men jeg har efter at kommunalreformen er trådt i kraft haft den glædelige oplevelse at to af de her nævnte kommuner har søgt om navneforandring og har fået den bevilget. Det gælder Frederiksværk-Hundested Kommune som nu hedder *Halsnæs Kommune*, og det gælder Brønderslev-Dronninglund Kommune som nu hedder *Brønderslev Kommune*. Det har også været en glædelig oplevelse at være med i navngivningsprocessen for ved den tidligere kommunalreform som trådte i kraft den 1. april 1970, havde Stednavneudvalget slet ingen indflydelse. Om de danske kommunenavne som fulgte i kølvandet på kommunalreformen fra 1970, se Holmberg 2005b.

Ønsker om nye stednavneformer

Meget af arbejdet med at fastlægge retskrivningen af stednavne i Danmark er naturligtvis gjort, men der er hele tiden brug for at retskrivningslisten bliver revideret og suppleret. Og der kommer jævnt hen ønsker om en ændret form af stednavne som for længst har fået fastlagt en bestemt stavemåde. Ønsker af den art udvikler sig engang imellem til noget der ligner en folkestorm, og engang imellem ender

det med en politisk indblanding. Sådan gik det med navnet *Thorning* i det gamle Viborg Amt hvor beboerne flere gange i slutningen af 1970'erne fremsatte ønske om at få den autoriserede form uden *b* erstattet af en gammel form med *b*. Stednavneudvalget derimod stod fast på en form uden *b* fordi den første del af navnet er identisk med ordet *torn* som jo ikke skrives med *b* i den almindelige retskrivning, men efter diverse klager og underskriftindsamlinger besluttede den daværende kulturminister Lise Østergaard i 1981 at den autoriserede stavemåde skulle være *Thorning* ”da den lokale befolkning aldrig synes at have accepteret den autoriserede *Torning*, samt at der alene er tale om en ortografisk forandring.” (Hjorth Pedersen 1985, s. 219 f.). Det samme skete i 2004 med landsbynavnet *Riis* ved Givskud syd for Horsens. Navnet er identisk med ordet *ris* som betyder 'krat', og som staves med ét *i*. Denne stavemåde ville man lokalt have ændret til en stavemåde med *ii*, og det lykkedes ved en ministeriel indgriben.

Oplevelser som disse har bevirket at Stednavneudvalget ikke altid og ikke i enhver henseende står stejlt på sine principper. Gennem hele sit virke har Stednavneudvalget i øvrigt holdt på at der kun kan eksistere én korrekt form af hvert enkelt stednavn, og hvis folkekravet bliver tilstrækkeligt stort, har udvalget altså i visse tilfælde bøjet sig og givet lokalbefolkningen det som den vil have. Det er nemlig ikke godt hvis folk ikke bruger de autoriserede former, og det er specielt generende i det moderne samfund hvor flere computersystemer skal tale sammen, og hvor computerne ofte kræver fuldstændig genkendelighed for at virke ordentligt.

At der i den samlede navnebestand er enkelte skæve former, betyder heller ikke så meget. Værre er det med den valgfrihed mellem *å* og *aa* i stednavne som blev indført i en bekendtgørelse af 15. marts 1984 (Karker 1985, s. 138). Bogstavet *å* blev ellers indført i den danske retskrivning i 1948 til erstatning for skrivemåden med to *aa*'er. Det er ikke desto mindre en udbredt opfattelse i Danmark at to *aa*'er er den rigtige skrivemåde i stednavne, og den væsentligste årsag hertil er sikkert stednavnenes stilling som unikke enheder og parallellen til danske efternavne hvor *å* aldrig er slået igennem (Jørgensen 2006, s. 6 f.). Stednavneudvalget anbefaler dog at man bruger *å*.

Bruges de autoriserede stednavneformer?

Et relevant spørgsmål er om de autoriserede stednavne bruges. Det gør de heldigvis, men der er ikke i det danske samfund en fuldstændig lydhørhed, og det er måske heller ikke at forvente. I denne sammenhæng mener jeg imidlertid at man må skelne mellem privatpersoner og offentlige institutioner. Om privatpersoner

kender normen og følger den, ved vi ikke så meget om. Det hænder at privatpersoner ønsker at få en skrivemåde ændret, og hvis Stednavneudvalgets sekretariat finder ønsket berettiget, vil Stednavneudvalget altid, inden spørgsmålet tages op som en sag i udvalget, spørge den pågældende kommune om den har særlige ønsker med hensyn til hvilken navneform der skal være gældende. Men de fleste privatpersoner som henvender sig til Stednavneudvalget, er i reglen tilfredse med en forklaring af hvorfor Stednavneudvalget i sin tid valgte at indstille den pågældende navneform til autorisation. Som et aktuelt eksempel på et navneønske der endnu ikke er blevet til en sag i Stednavneudvalget, men som muligvis kan blive det, er et lokalt borgerønske om at navnet *Audebo* som betegner en landsby i Nordvestsjælland, lidt nord for Holbæk, skal skrives med *u* (Audebo) og ikke med *v* sådan som Stednavneudvalget foreskriver. Som et argument anføres det at der på Google er flere hit på en skrivemåde med *u*, end der er på en skrivemåde med *v* – et argument som Stednavneudvalget ikke umiddelbart vil bøje sig for.

Meget diskret i sin insistens på at bruge en uautoriseret navneform er forfatteren Jens Smærup Sørensen. Han udgav i foråret 2007 en roman på Gyldendals Forlag med titlen *Mærkedage*. Af omslaget fremgår det at forfatteren er født i Staun, og de mærkedage (konfirmation, sølvbryllup og en rund fødselsdag) som forfatteren fokuserer på, er da også henlagt til Staun Forsamlingshus. Bogen blev meget rost i aviserne, og i alle artikler var navnet på byen *Stavn* skrevet med *u*, selvfølgelig fordi forfatteren selv brugte denne stavemåde, men i Stednavneudvalgets liste skrives navnet med *v*. Navnet på byen som ligger i Himmerland i umiddelbar nærhed af Limfjorden, indeholder nemlig ordet *stav* som i yngre og nuværende former er omdannet til ordet *stavn* i betydningen 'frespring i terrænet' (Jørgensen 1994, s. 270).

Mere prekært end de tidligere nævnte eksempler er det når kommuner og offentlige myndigheder bruger uautoriserede navneformer. Det hænder nemlig også. Da Gladsaxe Kommune i sin tid søgte om tilladelse til at bruge *x* i stedet for *ks*, faldt det naturligvis i øjnene at det kommunale og fint designede brevpapir allerede indeholder navnet *Gladsaxe* skrevet med *x*. Men den værste nutidige synder blandt de offentlige myndigheder er Kirkeministeriet, og det er mærkeligt bl.a. af den grund at Kirkeministeriet har en repræsentant i Stednavneudvalget. Kirkeministeriet har oprettet en Sogneportal på nettet: www.sogn.dk. Her kan man finde sit sogn hvis man da ellers kan stave til det. Her finder man nemlig mange uautoriserede navneformer som *Allesø* (i Odense Kommune) i stedet for *Allese*, *Foldby* (i Favrskov Kommune) i stedet for *Folby*, *Poulsker* (på Bornholm) i stedet for *Povlsker*, *Rolfsted* (i Faaborg-Midtfyn Kommune) i stedet for *Rolsted* og *Sædden* (i Esbjerg Kommune) i stedet for *Sædding*.

Ved selvsyn har jeg også konstateret at Det Centrale Personregister (CPR-registret) har sin egen forvaltning af de autoriserede navneformer. Den minder om Kirkeministeriets, men det er ikke den samme. Irritation over CPR-registret navneformer har der også været i Folketingets Lovsekretariat, men irritationen går nok mest på stavemåden af udenlandske stednavne. Når indvandrere får dansk statsborgerskab passerer sagen nemlig gennem Folketingets Lovsekretariat, og der sætter man en ære i at skrive korrekt.

En anden problematisk institution er Ørestadsselskabet. Det er det selskab som har bygget og som nu driver den københavnske metro. Det er en blanding mellem et offentligt og et privat foretagende, og i de fleste henseender er det vel et respektabelt foretagende, men ikke når det gælder stationsnavnene. På det punkt handler foretagendet fuldstændig egenrådigt. Hvis Stednavneudvalget ikke kan godkende selskabets navne, så er det også lige meget. Et grotesk eksempel er den station som indtil for nylig hed *Universitetet (DR Byen)*. Flere af vore nordiske kolleger er stået af på denne station, det ved jeg, fordi de fejlagtigt troede at det var her Universitetet lå. Det var det ikke. Universitetet skulle have ligget der, men byggeplanerne blev ændret. Det blev stationsnavnet ikke, angiveligt fordi det var for dyrt at ændre, og Stednavneudvalget har derfor nægtet at autorisere navnet. Ørestadsselskabet har siden ændret på navnet. Stationen hedder nu: *DR Byen (Universitetet)*. Det har ikke formildet Stednavneudvalget for der mangler en bindestreg i *DR Byen*, og hvorfor skal der fortsat være en parentes hvori der står "Universitetet"? Ørestadsselskabet er i øvrigt min yndlingsaversion fordi selskabet insisterer på at bruge dobbelttydige navne. Den planlagte udbygning af Metroen er nu færdig, og fem nye stationer er indviet således at man nu kan man køre med Metroen direkte til lufthavnen. De fem stationer hedder Øresund, Amager Strand, Femøren, Kastrup og Lufthavnen, og lur mig om der ikke bliver problemer med at adskille de to sidste. Københavns Lufthavn ligger jo i Kastrup, og derfor skal der nok være flere rejsende som forledes til at stå af på den forkerte station.

Behovet for standardisering af stednavne

Stednavne har altid spillet en vigtig rolle for kommunikationen mellem mennesker, men de er om muligt vigtigere end nogensinde i det moderne samfund. Hvem har eksempelvis glæde af et Danmarkskort uden navne? Skolelæreren måske, når han eller hun skal kontrollere om eleverne har lært sig hvor byerne ligger. Men ikke politiet og redningsmandskabet i området omkring Kolding hvor det i november 2004 blev nødvendigt at evakuere beboerne i landsbyen Seest da der opstod en brand på den stedlige fyrværkerifabrik. I en sådan katastrofesituation og i mange

andre og mere udrådramatiske situationer er det vigtigt at kende navnene, at vide hvordan de staves, og hvor på kortet de ligger. Og mange af de moderne computerbaserede systemer finder ikke frem til navnet hvis ikke det er rigtigt stavet.

Stednavneudvalgets juridiske grundlag

Der er mange lighedspunkter mellem det arbejde som foregår i Stednavneudvalget, og det arbejde som foregår i Dansk Sprognævn, men Stednavneudvalget er naturligvis ikke kendt og profileret på samme måde som Sprognævnet. Det skal vi forsøge at ændre i tiden der kommer. Et første skridt i den retning er en ændring af Stednavneudvalgets juridiske grundlag. Det hviler i dag på en bekendtgørelse fra Undervisningsministeriet af 14. august 1978. Det er i flere henseender et uholdbart og forældet grundlag, og udvalget har da også ved flere lejligheder rettet henvendelse til Kulturministeriet med henblik på at få et bedre og mere entydigt retsgrundlag for udvalgets arbejde. Efter sigende er ministeriet indstillet på at der skal udarbejdes en lov om stednavne, men det tager åbenbart sin tid i de kredse. Indtil videre venter vi spændt.

Litteratur

- Hjorth Pedersen, Birte, 1985: Stednavneudvalgets arbejde med stednavneretskrivning. Arbejdsgang og udvikling gennem 75 år. I: *Stednavne i brug. Festskrift udgivet i anledning af Stednavneudvalgets 75 års jubilæum*. Red. af Bent Jørgensen. København. S. 211-227.
- Holmberg, Bente, 2005a: Nye kommunenavne i Danmark. I: *Nytt om navn. Meldingsblad for Norsk namnelag* 41. Oslo. S. 35-37.
- Holmberg, Bente, 2005b: Danske kommunenavne i nutid og fremtid. I: *Nytt om navn. Meldingsblad for Norsk namnelag* 42. Oslo. S. 11-15.
- Jørgensen, Bent, 1994: *Stednavneordbog*. 2. udg. København.
- Jørgensen, Bent, 2006: Retskrivning af stednavne. I: *Det drejer sig om*, udg. Af Stednavneudvalget, Afdeling for Navneforskning og Kort & Matrikelstyrelsen. København. S. 1-17.
- Jørgensen, Bent, Anita Mai Ågerup og Birgitte Brinkmann Thomasen 2001: Vejledning i retskrivning af vejnavne. Dansk Sprognævns skrifter 29. København. S. 1-15.

Karker, Allan, 1985: Stednavnene og den almindelige danske retskrivning. I: *Stednavne i brug. Festskrift udgivet i anledning af Stednavneudvalgets 75 års jubilæum*. Red. af Bent Jørgensen. København. S. 128-139.

Summary

The Place-Name Committee is the Danish authority that decides on the correct orthography and form of Danish place-names. Consequently, the Place-Name Committee decides that Thisted is spelt with an h, that Skjern is spelt with a j, and that Nexø is spelt with an x instead of ks, and so forth. The Committee submits its recommendation to the Ministry of Culture, which subsequently authorises the relevant name forms. Included in the system of authorisation are the names for which there is a practical (e.g. cartographic, postal, local) need to be spelled consistently and correctly. The authorised names are published on the Internet at <http://levende.kms.dk/su/sunavn.htm>. A relevant question which is brought up in the article is whether the authorised place-name forms are actually used. Generally, they are, but the article includes a few examples where individuals and public institutions sometimes keep to their own norm, which is extremely unfortunate. In emergencies and in many other less dramatic situations, it is of utmost importance to know names, how they are spelled, and where they are situated on the map. Many modern computer-based systems cannot find a name unless it is spelled correctly. Certainly, place-names have always played an important role in communication between human beings, but they are becoming more important in modern society than ever before.